

Všem členům společenství Eucharistická hodina

Milí bratři a sestry,

píši Vám při příležitosti, kdy o. arcibiskup Jan, zakladatel našeho společenství, pro nás připravil další knížičku pro chvíle před Pánem. I já každému z Vás upřímně děkuji za věrnost našemu Pánu, s nímž trávíme alespoň půlhodinku za týden, minimálně jednou za měsíc, u jeho svatostánku.

Rád bych se dnes s Vámi podělil o svoji osobní zkušenost, která proměnila můj život. Asi před necelými 4 lety, když začínala covidová doba jsem na vatikánském rádiu zaslechl výzvu, aby se lidé ve 20 hod modlili růženec. Řekl jsem si, že se přidám, ale že při tom budu chodit, protože toho pohybu moc nemám. A tak jsem si našel pětikilometrový okruh od katedrály směrem k okraji města (kolem vojenské nemocnice Hradisko) a modlím se růženec, korunku k Božímú milosrdenství a Anděl Páně. Začal jsem, a dodnes vytrval, protože se to stalo mou velkou radostí. Chodím tak za každého počasí každý den, a pokud kvůli povinnostem nemohu večer, nahradím v jiný den v časných ranních hodinách. Během té doby jsem si ale s překvapením povšiml, že ačkoliv chodím stále stejný okruh, ve stále stejnou dobu (půl roku při zapadajícím slunci, půl roku pod hvězdami) že moje modlitba už není stejná. Na začátku to bylo recitování modlitby, tak jak jsem byl zvyklý, ale po nějaké době jsem si tedy povšiml, že už nejde jen o recitování slov modlitby, ale o daleko hlubší kontakt s osobami Nejsvětější Trojice a s Pannou Marií. Skrže tuto modlitbu jakoby mne Maria sama držela za ruku, a jako učitelka mne uváděla do intenzivního spojení s Bohem. Do mé modlitby takřka nepozorovaně vstoupil realizovaný požadavek: „Budeš milovat celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí...“ Navíc jsem v tajemství Zvěstování objevil analogii k události svého křtu, a začal si mnohem více uvědomovat přítomnost Ježíše a tím celé Trojice v hloubi vlastního srdce. Mariina cesta za sv. Alžbětou (cca 100 km), kdy ona jde s vědomím, že v sobě nese Boha, je pro mne velkou inspirací a pobídkou k podobnému stylu – chodit vědomě s Bohem, přítomným ve mně. Zrození Ježíše v Betlémě je pak úchvatnou analogií ke zrození Boha ve svaté hostii ve chvíli proměňování, což si při každé mši sv. nebo při adoraci uvědomuji. Tehdy si připadám jako mezi dvěma ohni, jeden je Bůh, přítomný v mém srdci a druhý ve svaté hostii. Nebo je možno myslet na jeho zrození ve společenství těch, kteří se milují Boží láskou. A tak by bylo možno pokračovat.

Chtěl bych zdůraznit všem, ale zvláště nemocným, kteří nemohou adorovat Ježíše v kostele: Vy, ale i my všichni, můžeme adorovat Ježíše, který od svatého křtu přebývá v hloubi našeho vlastního srdce. On sám nás o tom ujišťuje v podobenství: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já

v něm...“ (Jan 15,5) A je-li v nás On, pak je v nás i Otec. I o tom apoštolů i nás ujišťuje Ježíš sám: „Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec je ve mně.“ (Jan 14,11) A jsou-li v nás Otec a Syn, nemůže chybět Duch Svatý, v němž oni dva jsou jedno. V našem srdci, jsme-li v milosti posvěcující, tedy od křtu přebývá celá Nejsvětější Trojice. Máme-li možnost být před Eucharistií, jsme jako mezi dvěma ohni – jeden ve vlastním srdci, druhý ve svaté hostii. Nemáme-li možnost být před Eucharistickým Ježíšem, pak můžeme adorovat, mluvit s Ježíšem, Otcem i Duchem Svatým přítomným v našem vlastním srdci, a svaté přijímání tuto jeho přítomnost stále zintenzivňuje. Člověk tomu ale musí uvěřit, jako Maria při Zvěstování, jak to Duch Svatý ústy sv. Alžběty řekl o Marii: „Blahoslavená, kteřá jsi uvěřila, že se ti splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“ (Lk 1,45) Bez víry to nejde. „Kdo věří, nikdy není sám.“ (Benedikt XVI.)

A tak mám radost, že společně můžeme oplácet Pánu Ježíši jeho nekonečnou lásku k nám – za sebe, a snad i za ty, kteří na to zatím nemyslí.

Přeji Vám všem plnost radosti z Boží blízkosti v nás a zvláště v Eucharistii

+ Antonín Bažic

pomocný biskup

V Olomouci 8. 1. 2024